

VEZILJA

Što muževi nisu mogli da spasu
zar je da spasavam?
Jadan li sam vojvoda
pod nekrstov čador izgnana
nemušta i sama!
Cvetne behu livade pod orasima manastirskim
gde hodih sa materom svojom
pre no što me odvede muž moj zimski.

Među čobanima podzemlja živim:
Kule su ovde visoke
i vojske mnoge
i drago kamenje zeleno
i deca belozuba žarko u prsa
majke svoje ljube.

Sva carstva su ista
i sunca,
i vid bez sunca.

A zlata mi niko nije dao
da reči svoje izvezem.
Evo se utroba moja sa podzemljem složila,
a do proleća ploda dugi su vekovi čekanja.
Sa svećom po noći krstarim kroz svoje korenje,
kome li će tamo u daljini, na izlazu pećine
jutro moje krvi da svane
i kada, i na kome jeziku?